

cé- dit. Qui cum Pá- tre et Fí- lí- o simul a- do-
 rá- tur, et conglo- ri- fi- cá- tur: qui lo- cú- tus est
 per prophé- tas. Et ú- nam Sánctam Cathó- li-
 cam et Apostó- li- cam Ecclé- si- am. Con- fi- te-
 or ú- num baptísma in remis- si- ó- nem pec- ca- tó-
 rum. Et exspé- cto re- surrecti- ó- nem mortu- ó-
 rum. Et ví- tam ventú- ri saécu- li. ** A- men.

Modus cantandi Alleluia Tempore Paschali

SECUNDUM OCTO TONOS.

Ad Introitum.

1. Al- le- lú- ia, al- le- lú- ia.
2. Al- le- lú- ia, al- le- lú- ia.
3. Alle- lú- ia, al- le- lú- ia.
4. Alle- lú- ia, al- le- lú- ia.
5. Al- le- lú- ia, al- le- lú- ia.
6. Al- le- lú- ia, al- le- lú- ia.
7. Al- le- lú- ia, al- le- lú- ia.
8. Al- le- lú- ia, al- le- lú- ia.

Ad Communionem.

1. Al-le- lú- ia.

2. Al-le lú- ia.

3. Al-le lú- ia.

4. Al-le lú- ia.

5. Al-le lú- ia.

6. Al-le lú- ia.

7. Al-le lú- ia.

8. Al-le lú- ia.

Ad Offertorium.

1. Al-le- lú- ia.

2. Al-le- lú- ia.

3. Al-le- lú- ia.

4. Al-le- lú- ia.

5. Al-le- lú- ia.

6. Al-le- lú- ia.

7. Al-le- lú- ia.

8. Al-le- lú- ia.

In ipsa Oratione fit primo metrum, deinde flexa. In conclusione vero prius flexa, deinde metrum. Metrum in Oratione fit plerumque ubi in textu habetur duplex punctum; flexa, ubi habetur punctum cum virgula, vel si non adit, ad primam virgulam post metrum, si permittit sensus.

Advertendum est verba Jesum Christum Filium unum, aliquando in fine Orationis posita, pertinere ad corpus Orationis, ut in Festo et in Octava S. Stephani. Conclusio tunc incipit ad verba Qui tecum.

2. Tonus ferialis.

A) In Feriis, in Missis votivis non solemnibus et in Missis Defunctorum, Orationes cantantur in Tono, ut autem, Feriali, hoc est: recta voce a principio ad finem, solemnitate sustentando tenorem ubi alias feret metrum et flexa, et in fine.

B) Est etiam in usu alius Tonus Ferialis, qui usurpatur pro Orationibus Litaniarum, Asperisionis aquae benedictae in Dominicis, et si quae sunt aliae hujusmodi, ut est Oratio post pedum abluionem, et Orationes omnes in Benedictionibus Candelarum, Cinerum et Oliviarum.

Hic alter Tonus in omnibus convenit cum primo Tono Feriali (A), praeterquam quod in fine Orationis, et conclusionis, fit punctum per semiditonusum.

Oratio Libera nos in Parasceve et omnes quae ante Missam Sabbati Sancti habentur (et pro benedictione Fontium) cantantur sub primo Tono feriali. Quae vero notantur pro benedictione ignis et incensum, leguntur.

In primo Tono feriali cantantur Orationes quando praemittitur monitio Flectamus genua.

Sacerdos: Diaconus: Subdiaconus:

O-ré-mus, Flectamus gé-nu-a. Levá-te. Praesta...

Oratio Super populum in Quadagesima dici potest in altero Tono feriali, post monitionem:

Humi-li-á-te cá-pi-ta vëstra Dé-o.

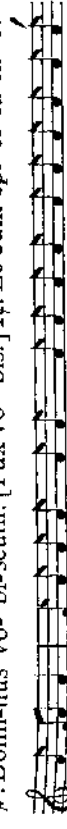
Toni antiqui ad libitum.

a) Tonus sollemnis.

Hic Tonus adhibetur pro omnibus Orationibus Missae (praeter Orationem Super populum), sine distinctione ritus festivi vel ferialis.

¶. Dómi-nus vo-bi-scum. [Pax vó-bis.] R. Et cum spi-ri-tu tú-o.

O-ré-mus. Ma-jestá-tem tú-am Dómi-ne suppli-ci-ter ex-o-rá-

mus: ut sic-ut Ecclé-si-ae tú-ae be-á-tus André-as Aposto-lus éx-sti-

tit praedi-cá-tor et réctor; i-ta a-pud te sít pro nó-bis perpé-tu-us

Flexa.

TONI COMMUNES MISSAE.

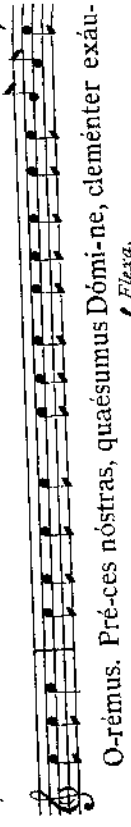
Toni Orationum.

1. Tonus festivus.

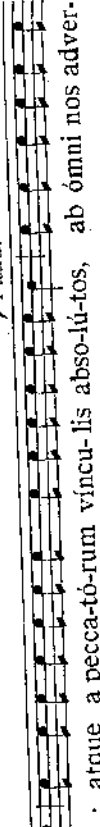
Hic tonus servatur in Dominicis et Festis.

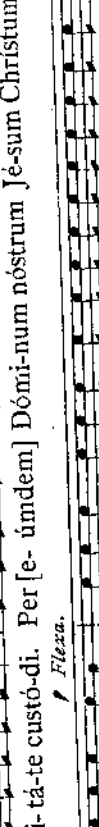
¶. Dómi-nus vo-bi-scum. R. Et cum spi-ri-tu tú-o.

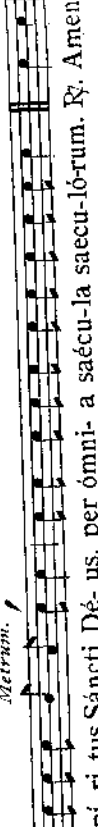
O-rémus. Pré-ces nó-stras, quaesumus Dómi-ne, clemé-ter exá-
di: atque a pecca-tó-rum víncu-lis abso-lú-tos, ab ómni nos adver-

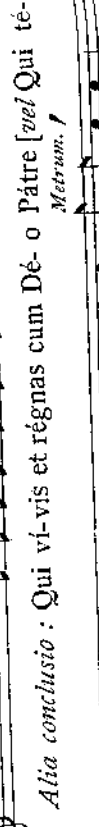
si-tá-te custó-di. Per [e-ú-ndem] Dómi-num nó-strum Je-sum Christum

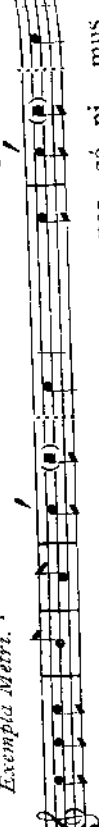
Fí-li-um tú-um: qui té-cum ví-vit et régnat in u-ni-tá-te [e-jú-sdem]

Spí-ri-tus Sán-cti Dé-us, per ómni-a sae-cu-la sae-cu-ló-rum. R. Amen.

Alia conclusio: Qui ví-vis et régnas cum Dé-o Pátre [vel] Qui té-cum ví-vit et régnat] in u-ni-tá-te Spi-ri-tus Sán-cti Dé-us, etc.

Ex-
pi-e-tá-te pro-sé-que-re: per-cé-pi-mus
mo-n-én-do con-féssi sunt: (A)
vel: con-féssi sunt: (B).

* Ex decreto S. R. C. 8 Julii 1912 quando in Lectionibus et Versiculis et in Psalmorum mediationibus monosyllaba vel hebraica dictio occurrit, potest ad libitum immutari clausula (B), vel proferri sub modulatione consueta (A).

Punctum. *Flexa.*

intercessor, Per Dómi-num nóstrum Jé-sum Christum Fi-li-um tú-um : *Metrum.*

qui té-cum vi-vit et régnat in u-ni-tá-te Spi-ri-tus Sáncti Dé-us, per

ómn-i-a saécu-la saecu-ló-rum. R. Amen. *Alia conclusio :* Qui vi-

vis et régnas cum Dé-o Pátre *vel* [Qui té-cum vi-vit et régnat] in u-ni-

tá-te Spi-ri-tus Sáncti Dé-us, *etc.*

Exempla Flexae.

pré-ci-bus nóstris ac-cóm-mo-da. *(c)*

af-fli-gi-mur. *(c)*

con-fes-si sunt. (A).

vel : con-fes-si sunt. (B).

Exempla Puncti.

ve-tusta sér-tus té-net.

pér-fu-i lae-ti-ti-a.

vel : di-gná-tus es. (A).

es. (B).

In Orat. S. Stephani. Punctum. Conclusio.

 Jé-sum Christum Fi-li-um tú-um. Qui té-cum vi-vit et régnat...

In ipsa Oratione fit flexa tantum, in fine primae distinctionis. Post flexam, et post pausam quantilibet, tenor non statim, sed mediante unitus toni intervallo, resumit debet.

Si Oratio sit solito longior, ut Oratio A cunctis, Omnipotens sempiterna Deus, punctum fieri potest in ipso corpore Orationis semel vel pluries, sed ita ut inter punctum et punctum fiat semper flexa.

Quando praemitenda est monito Flectamus genua :

 O-té-mus. Flectámus gé-nu-a. Ie-vá-te. Pó-pu-lum tú-um...

(Ubi pro Dómino vobiscum, dicendus est V. Dómine exáudi, sic cantatur :

 V. Dó-mi-ne exáudi o-ra-ti-ó-nem mé-am. R. Et clámor mé-us

ad te vé-ni-at.)

b) Tonus simplex.

Hic Tonus inservit pro Orationibus ad Aspersorem, Benedictiones et Litanias, et pro ceteris Orationibus hujusmodi (praeter illas quas praecedit monito Flectamus genua).

Oratio Super populum cantanda est etiam in hoc Tono simplici, ubi est in usu. praemisae monitione : Humiliate capita vestra Deo, ut supra, 107.

 V. Dó-mi-nus vo-bis-cum. R. Et cum spi-ri-tu tú-o.

Flexa.

O-rémus. Prae-sta, quaesumus omni-pot-ens Dé-us : † ut semper

Metrum.

ra-ti-on-a-bi-li-a me-di-tán-tes, * quae ti-bi sunt plá-ci-ta, et dí-ctis

Punctum. *Conclusio.*

esse-quámur et fáctis. *vel :* et fáctis. Per Dó-mi-num nó-strum Jé-sum

Flexa.

Christum Fi-li-um tú-um : † qui té-cum vi-vit et régnat in u-ni-tá-te

Metrum.

Spi-ri-tus Sáncti Dé-us, * per ómn-i-a saecu-la saecu-ló-rum. R. Amen.

Alia conclusio.

 Qui vi-vis et régnas cum Dé-o Pátre [*vel* Qui té-cum vi-vit et régnat]

in u-ni-tá-te Spi-ri-tus Sáncti Dé-us, * per ómn-i-a ...

Conclusio brevior.

 Per Christum Dó-mi-num nó-strum. R. Amen.

Exempla Flexae.

con-cé-de lae-ti-ti-am. sub-si-di-a cón-fe-rat.
 con-fés-si sunt praé-sta quaé-su-mus.
 di-gnátus es (A). ad pro-te-gén-dum nos. (A).
vel: di-gnátus es. (B). *vel:* pro-te-gén-dum nos. (B).

Punctum in monosyllaba.

re-dime-re digná-tus es. *vel:* digná-tus es.

Flexa regulariter fieri debet in fine primae distinctionis; omittitur tantum quando Oratio est brevior. Metrum nunquam omittendum est.

Tonus Prophetiae.

Titulus.

Lécti-o I-sa-i-ae prophé-tae. Haec dí-cit Dóminus Dó-mi-nus:

ci-te fi-li-ac Sí-on: Ecce Salvá-tor tú-us vé-nit: ecce mérces é-jus

Punctum.

cum é-o. Quis est iste, qui vé-nit de Edom, tinctis vé-stitibus de Bós-

ra?... láudem Dómi-ni super ómni-bus quae réddi-dit nó-bis Dómi-nus

In fine.

Dé-us nó-ster.

Dómi-nus omni-pot-ens. id est tránsi-tus Dómi-ni.

Ante Canticum Moysis vel Trium Puerorum sic terminatur:

et ad fi-nem usque complé-vit: in forná-ce dí-céntes:

Flexa in monosyllaba vel hebraica voce.

ve-ni-te ad me. ve-ni-te ad me.
 pro-pter vos. pro-pter vos.
 Já-cob. Já-cob.
 in Je-rú-sa-lem. in Je-rú-sa-lem.
 Spi-ri-tus est. Spi-ri-tus est.

Punctum in monosyllaba vel hebraica voce.

vi-num et lac. vi-num et lac.
 Dó-mi-nus lo-cú-tus est. lo-cú-tus est.
 dó-mu-i Já-cob. *vel:* dó-mu-i Já-cob.
 é-jus Em-má-nu-el. Em-má-nu-el.
 Dó-mi-nus est. Dó-mi-nus est.

Circa medium cujusque periodi, nisi sit brevissima, debet fieri flexa, vel plures flexae si periclitus sit longior, ubi tamen sensus permittit. In hoc tono non fit metrum. Flexa fit deprimentando tantummodo ultimam syllabam, etiam si penultima sit sine accentu. Ad punctum vero deprimitur etiam penultima si brevis sit.

Punctum interrogativum sive in Lectione, sive in Epistola, sive in Evangelio fit semper at supra notatur pro Prophetia, servata intervallorum differentia; et si occurral periclitus interrogativa brevior, sic cantatur:

Respóndit: Quid vis fi-li? Quamóbrem? Sed quid? Quae?

Tonus Epistolae.

in Epistola, vox aequaliter et protracte continuatur sine ulla modulatione, nisi quoad ad interrogacionem servatur tonus solitus interrogativi ut supra in Tono Prophetiae.

Alius Tonus qui sequitur, ex more olim communi, adhiberi potest ad libitum.

Titulus.

Lécti-o E-pístolae be-á-ti Páuli Apósto-li ad Romá-nos.

ad Co-rin-thi-os. ad Gá-la-tas. ad Ti-tum.

Metrum.

Lécti o libri Apo-ca-lýpsis be-á-ti Jo-ánnis Apósto-li.

In aliis titulis praeter Epistolae B. Pauli et Apocalypsim, non fit metrum.

Lécti o Actu-um Apo-sto-ló-rum. In di-é-bus il-lis: Pé-trus...

Sic semper cantanda sunt verba: In diebus illis, in principio textus.

Punctum.

Lécti o I-sa-í-ae Prophé-tae. Sú-rge, il-lumi-ná-re Jeru-sa-

Metrum.

lem: qui-a vé-nit lú-men tú-um: et gló-ri-a Dó-mi-ni su-per te órta est. Qui-a ecce té-nebrae o-pé-ri-ent térram, et ca-li-go pó-pu-los:

super te autem o-ri-é-tur Dó-mi-nus, et gló-ri-a é-jus in te vi-dé-bi-tur. Et ambu-lá-bunt géntes in lú-mi-ne tú-o, et ré-ges in splendó-re

ór-tus tú-i. Lé-va in circú-i-tu ó-cu-los tú-os, et vi-de: omnes í-sti congre-gá-ti sunt, ve-né-runt tí-bi: fi-li-i tú-i de longe vé-ni-ent,

et fi-li-ae tú-ae de lá-te-re súrgent. *Etc.* *In fine:* á-urum et thus de-fe-rén-tes, et lá-udem Dó-mi-no annunti-án-tes.

Haec conclusio constat duobus accentibus qui inter se aliquantulum distare debent, ita ut primus fiat ante ultimum periodi membrum, seu ante ultima verba quae simul aliquem faciunt sensum.

In hoc tono habetur metrum et punctum. Interrogatio fit ut supra, III. Annuñtiatio relati sermonis fit recta voce. In periodis longioribus metrum repeti potest una voce vel pluries, prout textus permittit: metrum enim ibi tantum fieri potest ubi habetur quaedam in sensu distinctio. Kursus ubi textus brevior est, vel sensus non permittit, metrum omittitur. Nec in metro nec in puncto habetur specialis ratio de voce monosyllaba vel hebraica.

Pro conclusione habetur modulatio specialis, citiansi textus desinat cum interrogazione.

Exempla Metri.

pró-pi-or est nó-stra sá-lus, con-fi-té-bi-tur Dó-mi-no. an-gu-sti-a vé-runt. sci-én-ti-am san-ctó-rum. per-se-quén-ti-bus vos. Má-di-an et E-phá-li. Dó-mi-nus Dé-us lo-cú-tus est.

Exempla Puncti.

indu-á-mur ár-ma lú-cis. in-ter-fi-ci-et ím-pi-um. glóri-di-li-pin-quá-bit. re-sur-gén-ti-bus se. su-per te ré-xit a mórtu-is. et

Exempla Conclusionis.

repro-bá-re má-lum et e-li-ge-re bó-num. í-mi-ni Dó-mi-num Jé-sum Chri-stum. ó-mnibus di-é-bus... consummationem sae-cu-li. A abundé-tis in spe... Spíritus sanc-ti. í-dem í-pse es... non de-í-ci-ent. B in Chri-sto Jé-su Dó-mi-no. in spe... Spíritus sanc-ti. í-pse es... non de-í-ci-ent. Dó-mi-no.

Si in fine adsit vox monosyllaba vel hebraica:

quia non sunt. sors il-ló-rum est. peténti-bus se. Mel-chise-dech-men. A. *vel:* quia non sunt. illó-rum peténtibus Mel-chise-dech-men. B.

Tonus Evangelii.

V. Dómi-nus vo-bis-cum. R. Et cum spi-ri-tu tú-o. Sequénti-a
Punctum.
 sáncti E-vangé-li-i se-cúndum Matthaé-um. R. Gló-ri-a tí-bi Dómi-
 ne. In il-lo témpo-re : Dí-xit Jé-sus disci-pu-lis sú-is : Vos éstis sal
 térrae. Quod si sal e-vanú-e-rit, in quo sa-li-é-tur? Ad ni-hi-lum
 vá-let ultra, ni-si ut mittá-tur fo-ras, et conculcé-tur ab homi-ni-bus...
In fine : Qui autem fé-ce-rit et docú-e-rit, hic mágnus vo-cá-bi-
 tur in ré-gno cae-ló-rum.
In hoc tono fit tantummodo punctum, vocem deprimento in quarta syllaba ante finem periodi. Ad interrogatorem, servatur tonus solitus interrogator, ut supra III. nisi venerit in fine.
Modulatio puncti finalis seu conclusio incipienda est in penultimo accentu.

Alter Tonus ad libitum.

V. Dómi-nus vo-bis-cum. R. Et cum spi-ri-tu tú-o. Sequénti-a sán-
Metrum.
Punctum.
 cti E-vangé-li-i se-cúndum Jo-ánnem. R. Gló-ri-a tí-bi Dómi-ne.
 In il-lo témpo-re : Núpti-ae fáctae sunt in Cá-na Ga-li-lae-ae, et é-rat

Má-ter Jé-su i-bi. Vo-cá-tus est autem et Jé-sus, et disci-pu-li é-jus
 ad nú-pti-as. Et de-fi-ci-énte ví-no, dí-xit Má-ter Jé-su ad é-um :
 Vi-num non há-bent. Et dí-xit é-i Jé-sus : Quid mí-bi et tí-bi est,
 mú-li-er? Nondum vé-nit hó-ra mé-a. Dí-xit Má-ter é-jus mi-nístris :
 Quodcúm-que dí-xe-rit vó-bis, fá-ci-te... *In fine :* et cre-di-dé-runt

in é-um disci-pu-li é-jus.
Verba In illo tempore, in principio textus, semper cantanda sunt ut supra. Metrum, interrogatio et conclusio sunt ut in Epistola. Punctum vero ut supra : sed in monoyllaba vel hebraica voce ut infra :

<p> né-sci-o vos. unge-rent Jé-sum. non sum. fá-cta sunt. Is-ra-el. res-póndit : Non. </p>	<p> né-sci-o vos. unge-rent Jé-sum. non sum. fá-cta sunt. Is-ra-el. respon-dit : Non. </p>
---	---

Praeter hunc tonum, est et alius antiquior, ut sequitur

Tonus antiquior.

V. Dómi-nus vo-bí-scum. R. Et cum spi-ri-tu tú-o. Sequénti-a
Metrum.
Punctum.
 sáncti E-vangé-li-i se-cúndum Matthaé-um. R. Gló-ri-a tí-bi
 Dómi-ne. In il-lo témpo-re : Dí-xit Jé-sus disci-pu-lis sú-is : Vos éstis

sal terrae. Quod si sal e-vanú-e-rit, in quo sa-li-é-tur? Ad-ni-hi-lum vá-let ultra, ni-si ut mittá-tur fo-ras, et conculcá-tur ab homi-ni-bus. *Etc. In fine: hic magnus vo-cá-bi-tur in régno caeló-rum.*

Praeter punctum, omnia fiunt ut in tono procedenti, servata intervallo-rum diffe-rentia. In monosyllaba vel hebraica voce ita fit punctum:

A / B /

né-sci-	o	vós.
quibus	dá-tum	est.
tri-bus	Is-ra-el.	
non	fú-it	sic.

vel: {

né-sci-o	vós.
qui-bus	dá-tum
tri-bus	Is-ra-el.
non	fú-it

sic.

Toni Praefationum.

1. Tonus solemnus.

Per ómni-a saécu-la saecu-ló-rum. R. Amen. V. Dómi-nus vo-bis-cum. R. Et cum spi-ri-tu tú-o. V. Sur-sum cór-da. R. Ha-bé-mus ad Dó-mi-num. V. Grá-ti-as agá-mus Dó-mi-no Dé-o nóstro. R. Di-gnum et jú-stum est.

2. Tonus ferialis.

Per ómni-a saécu-la saecu-ló-rum. R. Amen. V. Dómi-nus vo-bis-cum. R. Et cum spi-ri-tu tú-o. V. Sur-sum cór-da. R. Ha-bé-mus ad

Dó-mi-num. V. Grá-ti-as agá-mus Dó-mi-no Dé-o nóstro. R. Dignum et jú-stum est.

3. Tonus solemnior.

Per ómni-a saécu-la saecu-ló-rum. R. Amen. V. Dó-mi-nus vo-bis-cum. R. Et cum spi-ri-tu tú-o. V. Sur-sum cór-da. R. Ha-bé-mus ad Dó-mi-num. V. Grá-ti-as agá-mus Dó-mi-no Dé-o nóstro. R. Di-gnum et jú-stum est.

Ad Pater noster.

Per ómni-a saécu-la saecu-ló-rum. R. Amen. V. Et ne nos in-dú-cas in tenta-ti-ó-nem. R. Sed lí-be-ra nos a má-lo.

Ante Agnus Dei.

Per ómni-a saécu-la saecu-ló-rum. R. Amen. V. Pax † Dó-mi-ni sit † semper vo-bis-cum. R. Et cum spi-ri-tu tú-o.

Tonus « Confiteor »

pro Missis Pontificalibus.

Confí-te-or Dé-o omni-pot-é-nti be-á-tae Ma-ri-ae semper

Virgi-ni, be-á-to Micha-é-li Archánge-lo, be-á-to Jo-ánni Ba-
 pristae, sánctis Apósto-lis Pétro et Páulo, ómni-bus sánctis et ti-
 bi pá-ter, qui-a peccá-vi nimis, cogi-ta-ti-ó-ne, vérbo et ó-pe-re :
 mé-a cúlpa, mé-a cúlpa, mé-a má-xima cúlpa. Id-e-o pré-cor be-á-
 tam Ma-ri-am semper Virgi-nem, be-á-tum Micha-é-lem Archánge-
 lum, be-á-tum Jo-ánnem Baptístam, sánctos Apósto-los Pétrum et Pá-
 lum, ómnes Sánctos, et te pá-ter, o-rá-re pro me ad Dómi-num
 Dé-um nóstrum.

Ad Benedictionem Pontificalem.

Sit nómen Dómi-ni be-ne-díctum. R. Ex hoc nunc et usque in
 saécu-lum. V. Adju-tó-ri-um nóstrum in nó-mi-ne Dómi-ni. R. Qui fé-
 cit caelum et térram.
 Be-ne-di-cat vos omni-pot-ens Dé-us : Pá-ter, et Fi-li-us, et
 Spi-ri-tus Sánctus. R. Amen.

CANTUS ORDINARIJ OFFICIJ.

TONI COMMUNES.

In principio Horarum.

1. Tonus festivus, Deus in adiutorium. (ut infra ad Vesperas, 217.) adhibetur ad Matutinum, Laudes et Vesperas; et ad Tertiam ante Missam Pontificalem.
2. Tonus simplex (ad Completorium, 230.) servatur ad Primam, Tertiam, Sextam, Nonam, et Completorium.
3. Tonus solemnior (ad Vesperas, 217.) adhiberi potest ad libitum in Vesperis Festivis quae cum majori solemnitate celebrantur.

Octo Toni Psalmorum.

Psalmus quilibet intonandus est a Cantore cum initio proprii Toni, ad omnes Horas, etiam in Officio pro Defunctis. Versus sequentes incipiuntur in chorda tenoris. Si duo vel plures Psalmi, vel plures ejusdem Psalmi divisiones substant eidem Antiphonae, et dicendae sunt cum distinctis Gloria Patri, intonato rursus fieri debet a Cantore in initio cujusque Psalmi vel divisionis. Sed si dicuntur sub eodem Gloria Patri, non fit nova intonatio.

In Canticis ex Evangelio, Benedictus, Magnificat, Nunc dimittis, inceptio fit ad singulos versus, etiam in Officio pro Defunctis.

Pro Canticis Magnificat et Benedictus, in singulis Tonis, antiqui utebantur quodam modulatione solemniori, nempe magis ornata, quae secundum usum nunc communiorem, usurpari potest saltem in Festis majoribus, seu primae vel secundae classis.

Primus Tonus.

Primus Tonus sic inci-pi-tur, sic flécti-tur, † et sic me-di-á-tur: *
 D atio modo ad libitum. D *Flexa:*
 atque sic fi-ni-tur. Atque sic fi-ni-tur. Atque sic fi-ni-

* In omnibus Tonis Psalmorum flexa fit deprimendo ultimam syllabam ac etiam penultimam si non sit acuta. Attamen ubi magis placuerit, fieri potest in recta voce, cum aliqua pausa. In monosyllaba vel hebraica dictione flexa fit eodem modo quo supra, vel tantum sustinendo vocem in tenore, cum aliquantula pausa. (S. R. C. 8 Julii 1922.)